

MARY ROBINSON

ΚΑΤΑΡΤΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Η Κα Mary Robinson,
Πρόεδρος της Ιρλανδικής Δημοκρατίας
περιγράφει τον αντίκτυπο του πρώτου
χρόνου της θητείας της

Στα πρώτα στάδια της προεκλογικής καμπάνιας, προτού οι άλλοι υποψήφιοι αναγγείλουν τις υποψηφιότητές τους, δραστηριοποιήθηκαν εν πολλοίς επιχειρηματολόγωντας για το ρόλο της Προεδρίας, και για το ότι ο Πρόεδρος είχε μεγαλύτερες δυνατότητες απ' ό,τι είχε γίνει πιστευτό.

Έτσι, καθώς η καμπάνια προχωρούσε, μπορούσαμε να καταρτίσουμε ένα πρόγραμμα, και αρχίσαμε να βλέπουμε πολύ ενθαρρυντικά σημάδια υποστήριξης. Γι' αυτό και όταν ήρθαν τα τελικά αποτελέσματα, δεν με εξέπληξαν όσο θα με εξέπληξαν στα αρχικά στάδια της καμπάνιας.

Αυτό που με ευχαρίστησε ήταν το ότι βρήκαμε υποστήριξη από κάθε πλευρά. Αστικοί πληθυσμοί, αγροτικοί πληθυσμοί, άνθρωποι μεγάλης ηλικίας και νέοι, άνδρες και γυναίκες. Και όλοι τους ήταν σύμφωνοι ότι το αξίωμα του Προέδρου μπορούσε ν' αρχίσει ν' αντιπροσωπεύει μια εικόνα της Ιρλανδίας που ως τώρα είχε σχεδόν αγνοηθεί. Αυτό το αίσθημα υπήρχε πάντα — δεν το επινόησα εγώ. Και η εκλογή μου ήταν, αν θέλετε, η απόδειξη για το ότι πολλά συνέβαιναν που απλώς δεν καθρεφτίζονταν στα παραδοσιακά πολιτικά προγράμματα.

Το γεγονός ότι είμαι η πρώτη γυναίκα που εκλέγεται σ' αυτό το αξίωμα είναι σημαντικό. Πρώτα απ' όλα νομίζω ότι είναι ένας σπουδαίος τρόπος για να καταδειχτεί η απάλειψη ενός ψυχολογικού εμποδίου. Αν μια γυναίκα μπορεί να εκλεγεί στο ανώτατο αξίωμα, αυτό αφαιρεί κάθε εμπόδιο από κάθε προσπάθεια.

Ψυχολογική ώθηση

Αλλά, πέρα από την απλή απόδειξη ενός

ψυχολογικού εμποδίου, νομίζω επίσης ότι δίνει μια ψυχολογική ώθηση. Για παράδειγμα, προ ημερών επισκέφθηκα μια μικρή κοινότητα. Στη διάρκεια αυτής της επίσκεψης πήγα να πιω ένα τσάι με κάποιες γυναίκες της Κοινότητας, και ο ενθουσιασμός τους — ενθουσιασμός για την Προεδρία — ήταν εμφανής. Ακόμη και οι γυναίκες εκείνες που δεν με είχαν κατ' ανάγκη ψηφίσει έλεγαν: «Είμαστε πάρα πολύ ευχαριστημένες που έχουμε μια γυναίκα εκεί απάνω». Και αυτό είναι ένα αίσθημα που δεν έχει χαθεί με τον καιρό. Δεν είναι πια ευφορία, αλλά έγινε μια σταθερή καλοδεχούμενη αναγνώριση.

Οι συνταγματικοί περιορισμοί του αξιώματος του Προέδρου είναι βοήθεια μάλλον παρά εμπόδιο. Πρώτα απ' όλα, επειδή εγώ ήμουν συνταγματολόγος, είχα πάντα μεγαλύτερη επίγνωση από πολλούς για τους περιορισμούς του αξιώματος. Αλλά, επίσης, οι περιορισμοί αυτοί στην πραγματικότητα επιτρέπουν στον πρόεδρο να λειτουργεί καλλίτερα προς τη σωστή κατεύθυνση. Όταν συναντώ διάφορες ομάδες πολιτών στην επαρχία, ή μέσα στην πόλη, ή στα προάστια, βρίσκω ότι έχω μαζί τους μια πιο άμεση σχέση ακριβώς γιατί οι άνθρωποι δεν περιμένουν από μένα να τους δώσω την απαραίτητη χρηματοδότηση για κάποιο έργο, ή κάποια νέα πολιτική.

Ευρώπη

Σε σχέση με την Ευρώπη, η Ιρλανδία έβλεπε πάντα τον εαυτό της σαν Ευρωπαϊκή χώρα με πολύ λιγότερες επιπλοκές από τη Βρετανία. Όταν μπήκαμε στην Ε.Κ. το 1973 έγινε ένα δημοψήφισμα που υποστηρίχθηκε από άνω του 80% του εκλογι-

κού σώματος. Υπήρξε λοιπόν εκλογική υποστήριξη από την αρχή.

Αυτό δεν σημαίνει ότι κάθε απόφαση σε Ευρωπαϊκό επίπεδο γίνεται δεκτή ευνοϊκά, αλλά νομίζω ότι οι Ιρλανδοί τώρα βλέπουν τους εαυτούς τους σαν Ιρλανδούς και Ευρωπαίους, και αυτό έχει επιπτώσεις σε πολλά. Σημαίνει πως ταυτιζόμαστε πολιτιστικά, γιατί είμαστε ένα κομμάτι μιας ευρύτερης Ευρώπης με μεγάλη πολιτιστική ποικιλία και πλούτο.

Φιλία

Μιλώντας για τα δικά μας τώρα, η Ιρλανδική Προεδρία δεν έχει κανένα ρόλο να παίξει στη διαμόρφωση πολιτικής όσον αφορά τις Αγγλο-Ιρλανδικές ή τις σχέσεις Βορά-Νότου. Σημειώνω αυτό τον περιορισμό γιατί ξεκαθαρίζει τόσο τα όρια, όσο, νομίζω, και τις δυνατότητες του τι μπορεί να κάνει ο Πρόεδρος.

Όταν όμως είπα στην εναρκτήρια ομιλία μου ότι ήθελα να τείνω χέρι φιλίας και αγάπης και στις δύο Κοινότητες της Βόρειας Ιρλανδίας, εξεπλήγην αμέσως από την αντίδραση. Στη διάρκεια του πρώτου χρόνου της θητείας μου κάθε εβδομάδα μας επισκέπτονταν τουλάχιστον μια ομάδα που απαρτιζόταν από ανθρώπους και από τις δύο Κοινότητες ή και από τις δύο πλευρές των συνόρων, ή και τα δύο. Με επισκέπτονταν γυναίκες από το Shankill και τα Falls, Προτεστάντισσες και Καθολικές — και είχαν περισσότερα κοινά απ' ό,τι χώριζε τις κοινότητές τους. Και σπάνια χρειάστηκε να παρέμβω για κάτι. Ήταν αντίθετα ευχάριστες στιγμές γιατί όλες είμασταν στο ίδιο μήκος κύματος. Και αυτό, τουλάχιστον, είναι μια καλή βάση για να ελπίζει κανείς ότι η δύσκολη πολιτική δουλειά είναι εφικτή.